

santse ab la espasa á la ma, pregántlosi que 's sometessin y que no cuydessin d' ell, no mes tan sols de sa muller y fillas, manifestá á la multitud acondolida, que puig habia jurat no afeytarse fins á ser rey ó res y tota vegada que era res y anaba á ser res per tota la vida, habia previngut á un barber que l' hi llevés la barba, com aixís se feu en mitj de la plassa. Trista cri-doria de plors y sospirs de sos vassalls deixá sentirse, mentres acudían á despedirse 'n desfetas en un mar de llágrimas sa mare, muller y fillas que 'l seguiren, quant montat en una mula surtí de la ciutat ab dos nobles cavallers enviats del Rey. No habian atravesat un dels portals, que un escamot de soldats castellans «qui estauen aquí aparellats los meteren al mitg é lo hu lo agafa per lo bras, laltre per lo collar del jupó, é axí trapijant é calcigant la muller é les filles ab molt terrible é span-table aualot, ells lo aportaren fins á la tenda del Rey». (1)

Era al toch del avemaría quant lo Compte, agenollantse als peus de Ferran demanantli misericordia, obté d' aquest la promesa d' assegurarli la vida y no ser desterrat dels regnes de Aragó, pero que serían confiscats tots sos bens y terras.

Poch després entraba 'l Rey á la ciutat, motivant sas intemperancias forts disgustos entre sos habitants, y essent lo palau de la casa d' Urgell tan vilment saquejat, que la mare del Compte no poguent resistir tans atropellos, rebé tal disgust que perdé la paraula, morint al cap de pochos dias.

Entretant En Jaume era conduhit al castell de Lleyda, acompanyat de sa esposa, la Comptesa Isabel, que ja entremitj de la desenfrenada gent, ja mes allunyada quant lo cansanci la fe-

---

(1) *Scriptura privada.*